

fiddelsens Art, saa er det neppe usandsynligt, at 25 Aar er en temmelig lang Tid for Varigheden af Arvefæstebesiddelse. Smidlertid har Udvalget maattet gaae ud derfra, da der ikke har foreligget nogen anden Opgivelse, hvortil det kunde støtte sig. Men naar der er Tale om at kunne afløse til en hvilken som helst Tid, saaledes altsaa, at Valget af Tiden overlades til Arvefæstere, saa har man maattet nære stor Betænkelighed ved at lade dette foregaae imod Erlæggelse af Recognitionens Beløb taget eengang, thi der kan ikke være nogen Tvivl om, at naar det overlades Arvefæstere at vælge Tiden, saa vil han vælge det Tidspunkt, der for ham er det gunstigste, og det vil ikke være Tiden strax efter et Besidderkifte, men Tiden nærved et forestaaende Besidderkifte. Naar en Arvefæster forudsæer, at han snart maa afstaae sin Eiendom, saa vil han melde sig som den, der vil afgjøre Recognitionens pligten ved at erlægge Recognitionen, taget eengang, men den samme Afgift vilde Statskassen alligevel faae kort efter og saa desuden beholde sin Ret til Recognitionen for Fremtiden. Udvalget maa derfor antage, at det, naar Statskassen ikke skal være brostholden, ikke kan gaae an at tilstaae Afløsning af Recognitionen paa andre Betingelser end dem, der ere satte for Afløsning ved Besidderkifte, og har derfor stillet et Endringsforslag til § 3, der gaaer ud paa, at Afløsning af disse Afgifter skal kunne skee imod Erlæggelsen af Recognitionens Beløb, taget $1\frac{6}{10}$ Gange. — I § 4 omhandles de Statskassen paahvilende Byrder, og blandt disse ere Skatter. Naar de ærede Medlemmer ville eftersee den Fortegnelse, der er trykt som Bilag til Betænkningen, ville de finde, at der er adskillige Tilfælde, hvor en Eiendom er afhændet saaledes, at Statskassen alligevel har beholdt Udredelsen af Skatterne. I Budgettet opføres altsaa Skatten paa almindelig Maade som Indtægt, men paa en anden Konto kommer den saa igjen som Udgift for Statskassen. Dette er jo aabenbart en hoist ueheldig og urimelig Ordning, og det vil jo selvfølgelig være ønskeligt at kunne faae dette forandret. Smidlertid har Udvalget dog alene troet at burde henstille, om det ikke vilde være talsfald

det Nærmeste, nu da Feilen engang er begaaet, at rette den derved, at man lod Beløbet udgaae baade som Indtægt og som Udgift paa Budgettet. Dette er imidlertid, som sagt, kun en Henstilling, uden at der dertil knytter sig noget Endringsforslag. — Til § 4 ville de ærede Medlemmer derimod finde stillet for det Første et Endringsforslag under Nr. 4, der gaaer ud paa at flytte Slutningen af § 1 ned til denne Paragraph. Naar nemlig Afløsningen af Sædagsgifterne til Statskassen i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag under Nr. 1 udgaaer, saa vil Slutningen af § 1 ikke have sin rette Plads her, men i § 4. Der indeholdes tillige i Forslaget en nødvendig Redaktionsændring, ved hvilken jeg ikke troer, jeg behøver at opholde mig. — Endvidere ville de ærede Medlemmer finde stillet et Endringsforslag til § 4 under Nr. 5. Dette Endringsforslag gaaer ud paa lidt at udvide Lovens Omraade. Paa Budgettet for Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet findes nemlig optaget nogle Summer, der svares af Statskassen til forskjellige Embeder under Navn af Refusioner, Godtgjørelser osv., hvilke ganske ere af samme Art, som adskillige af dem, der omhandles i det foreliggende Lovforslag. Udvalget har da troet, at det vilde være rettest at aabne en Udgang til en Afløsning ogsaa af disse Afgifter, og har derfor stillet Endringsforslaget under Nr. 5, som har dette til Formaal. Efterat dette Forslag var stillet, er Udvalget blevet opmærksomt paa, at i den Betænkning, som er afgiven af Finantsudvalget i det andet Thing, er just Opmærksomheden bleven henledet paa disse Afgifter som saadanne, der muligvis kunne være Gjenstand for Afløsning, og det træffer sig altsaa saaheldigt, at der er Overensstemmelse i Betragtningerne tilstede med Hensyn til dette Punkt. — Lovforslagets § 5 gaaer ud paa, at de halve Kjøbesummer, der indstaae i forskjellige Eiendomme, som have hørt til de forrige Ryttergodser, skulde kunne afløses imod Erlæggelsen af $\frac{9}{10}$ af Regjeringens paalydende Beløb. Udvalget er kommet til den Beslutning at fraraade det ærede Thing Vedtagelsen af denne Paragraph. Disse halve Kjøbesummer indstaae nemlig som Prioriteter paa saa